

SARAH MORGAN

Nemiegantys Manhatane

Apdovanojimus

Romance
Writers
of America
asociacijos
RITA

pelniusi AUTORE

svajonių knygos
Knygute.lt

Sarah Morgan

**NEMIEGANTYS
MANHATANE**

Romanas

Versta iš: Sarah Morgan, Sleepless in Manhattan,
Harlequin Books

Copyright © Sarah Morgan, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Jurgita Vodčicaitytė, knygos viršelio dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1120-2

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

*Skiriu Nikolai Kornik,
puikiai rašytojai ir nuostabiai draugei.
Niujorko ore tvyranti energija
neleidžia miegoti.*

Simone de Beauvoir

Lipdama kopėčiomis nepamiršk, kad kas nors gali žiūrėti tau po sijonu.

Peidžė

- *Paaukštini*mas. Tai turbūt mano mėgstamiausias žodis. Nė nenutuokiate, kaip ilgai šito laukiau, - nešama praeivių bangos, Peidžė Volker paskui drauges Evą ir Frenkė kopė laipteliais iš metro stotelės, kol jas pasitiko žydras dangus ir saulės šviesa. Aukštai virš galvos Manhatano dangoraižiai baksnojo purius debesius - tikras plieno ir stiklo miškas, blyksintis akinamoje ryto saulėje. Visi varžėsi, kuris kurį pranoks aukštumu. „Empire State“ pastatas. Rokfelerio centras. Aukštesnis, didesnis, geresnis. Tik pažvelkite į mane.

Peidžė pakėlusį akis nusišypsojo. Šiandien lemtinga diena. Net oras šventinis.

Niujorkas - įdomiausias miestas pasaulyje. Jai patiko gyvybingumas, ore tvyrantis pažadas, gyvenimo tempas.

Vos baigusi koledžą ji įsidarbino „Žvaigždžių renginiuose“ ir negalėjo patikėti, kad jai taip pasisekė, juolab kad ten pat įsidarbino ir dvi geriausios draugės. Peidžė visada svajojo dirbti

didelėje įmonėje, kurios būstinė būtų Manhatane. Netramdoma miesto energija skverbėsi pro odą į venas lyg adrenalinas. Čia ji galėjo būti kuo panorėjusi. Čia galėjo gyventi, dvidešimt penkis kartus per dieną neatakuojama klausimais, kaip jaučiasi. Alsiamė Niujorko šurmulyje žmonės galvojo tik apie save – neturėjo laiko rūpintis kitais. Pokalbiai buvo paviršutiniški, visi vengė nerti giliau. Ji įsiliejo į minią ir tuo buvo visiškai patenkinta.

Peidžė nenorėjo išsiskirti. Nenorėjo būti kitočia, lepinama ar ypatinga. Nenorėjo būti visų giriama už narsą. Norėjo būti anonimiška. Normali, kad ir ką šis žodis reikštų. Čia, Niujorke, tai pagaliau nutiko. Miesto chaosas teikė privatumo. Viskas judėjo greičiau.

Viskas, išskyrus rytų nemėgstančią draugę Evą.

- Žodis „paaukštinimas“ tikrai nėra mano mėgstamiausias. Užtat man patinka žodis „meilė“, - Eva mieguistai nusižiovavo. - Arba „seksas“ - tai antras geriausias dalykas pasaulyje. Man taip atrodo. Tiesą sakant, neprisi-menu, nes labai seniai juo mėgavausi. Net neramu, kad pamiršau, kaip tai daryti. Jei kada vėl išsinuoginsiu prieš vyrą, tikriausiai turėsiu įsigyti mokomąją knygą. Kodėl Manhatane

niekam nerūpi santykiams? Nenoriu vienos nakties nuotykiu. Noriu susiporuoti visam gyvenimui. Jei antys gali... kodėl mums tai taip sunku? – Ji stabtelėjo užsirišti bato ir švelnios šviesių plaukų bangos siūbtelėjo pirmyn drauge su krūtimis, putliomis kaip apetitą keliantys keksiukai. Priešais ejęs vyras išsižiojo ir sustojo it įbestas, dar keturi, žingsniavę iš paskos, atsitrenkė į jį.

Bandydama išvengti grūsties Peidžė čiupo Evą už rankos ir patraukė į šoną.

– Tu keli pavojų kelyje.

– Ar aš kalta, kad raišteliai atsiriša?

– Bėda – ne raišteliai, o tai, kad tu ką tik visam Manhatanui pranešei, jog visą amžinybę nesimylėjai.

– Bėda ta, – įsiterpė Frenkė ir priėjo artyn sudarydama užtvarą, – kad dešimtys bankininkų jau stoja į eilę, norėdami įvertinti tavo turta. Kalbu ne apie tavo finansus. Stokis, Miegančioji gražuole. Užrišiu tau batą.

– Neturiu finansų, kuriuos reikėtų tvarkyti, bet bent jau neguliu naktimis negalėdama užmigti ir nerimaudama dėl pelno ir palūkanų normų. Tai pranašumas, nors tie bankininkai tikriausiai pratę prie kitokių pranašumų, – Eva atsitiesė ir

pasitrynė akis. Iki dešimtos valandos jai buvo sunku susikaupti. – Neprivalai užrišti man bato. Man ne šešeri.

– Būdama šešerių nekėlei tokio mirtino pavojaus. Bus saugiau, jei aš užrišiu. Neturiu iškirptės, prie kurios turėtų būti prisegtas perspėjimas dėl pavojaus sveikatai, ar smegenų, nefiltruojančių to, ką sakau. Čia Niujorkas. Užstoti kelią į darbą traukiantiems – beveik nusikaltimas, – Frenkės balse buvo girdėti susierzinimo gaidelė. Tiek pakako, kad Eva susirauktų ir atkištų koją.

– Negalima bausti už tai, kad pastojai kam nors kelią. Kas tau šįryt?

– Nieko.

Peidžė ir Eva susižvalgė. Abi žinojo: „nieko“ reiškia „kai kas“, – bet suprato, kad geriau neklusinėti. Frenkė prabildavo tik tada, kai būdavo pasiruošusi – dažniausiai kurį laiką viską gniaužusi savyje.

– Trukdymą kitiems praeiti galima palaikyti provokacija, – tarė Peidžė. – Be to, net vaikystėje ji kėlė mirtiną pavojų. Nejau pamiršai aštuntąjį jos gimtadienį, kai Fredis Meidžoras pagrasino sumušti Polą Metjusą, jeigu ji nesutiks už jo ištekėti.

- Fredis Meidžoras, - prisiminimas privertė Frenkė šyptelėti. - Užkišau jam už marškinėlių varlę.

Eva nusipurtė.

- Vaikystėje buvai velnių priėdusi.

- Ką ir sakyti? Nesutariu su vyrais. Nesvarbu, kokio amžiaus. - Frenkė davė Evai palaikyti limonado skardinę. - Palaikyk. Jei išmesi ją į šiukšlinę, mūsų draugystė baigta.

- Mūsų draugystė tveria ilgiau nei dvidešimt metų. Norėčiau manyti, kad ji nenutrūks net ir tada, kai išmesiu tavo nesveiką gėrimą į šiukšlinę.

- Nutrūks, - Frenkė, sportiška ir lanksti, mikliai atsitūpė. - Visiems leidžiama turėti ydą. Maniškė - nesveikas maistas.

- Dietinė kola - ne pusryčiai! Tavo mitybos įpročiai kelia pavojų sveikatai. Kodėl neleidi pusryčiams suplakti gardaus lapinių kopūstų ir špinatų kokteilio? - suinkštė Eva.

- Aš nenoriu suvalgytų pusryčių išvemti, o mano mitybos įpročiai nėra pavojingesni nei tavo aprangos stilius. Šiaip ar taip, šiandien neturėjau apetito, - Frenkė užrišo Evos ryškiai žalių „Converse“ batelių raištelius, pro jas plūstant žmonėms, trokštantiems kuo greičiau

pasiękti tikslą. Kažkas į ją atsitrenkė ir Frenkė susiraukė. – Eve, kodėl niekada neriši dvigubo mazgo?

– Nes apsirengiau miegodama.

Frenkė atsistojusi atsiėmė skardinę dietinės kolos iš Evos ir raudoni plaukai užkrito jai ant pečių.

– Oi! *Atsiprašau*, – pasitaisiusi akinius ji atsiskuko ir piktu žvilgsniu nulydėjo nueinantį kostiumuotą vyriškį. – Prieš portfeliu išlupant kitam žmogui inkstą, priimta suleisti jam skausmą malšinančių vaistų, – panosėje grėsmingai burbėdama ji ranka pasitrynė šonkaulius. – Būna dienų, kai užsimanau vėl gyventi mažame miestelyje.

– Juokauji. Grįžtum į Pufinų¹ salą? – Peidžė persidėjo rankinę ant kito peties. – Man niekada nekyla tokių minčių, net kai važiuoju metro iš visų pusių suspausta, lyg gniaužiama smauglio. Nesakau, kad saloje negražu – priešingai. Bet tai sala. Tuo viskas ir pasakyta. – Ten ji jautėsi banguotų Penobskoto įlankos vandenų atskirta

---

¹ Pufinai – nedideli juodai balti paukščiai, turintys iš šonų suplotą margą snapą (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

nuo visuomenės, dusinama tėvų nerimo. – Man patinka gyventi ten, kur žmonės apie mane nežino visų smulkmenų.

Kartais ji jausdavosi kaip visų saliečių vaikas. *Peidže, kodėl be megztinio? Peidže, vargšele, mačiau, kad tave vėl sraigtasparniu išgabeno į ligoninę.* Ji jautėsi įkalinta ir apribota, lyg tvirtai laikoma saujoje, kad tik neištrūktų.

Svarbiausia buvo rūpintis, kad ji jaustųsi gerai, kad niekas jai negrėstų, kad būtų saugi. Galiausiai jai norėjosi išrėkti klausimą, deginusį iš vidaus beveik visą vaikystę...

Kokia prasmė gyventi, jei tau neleidžiama gyventi?

Persikraustymas į Niujorką – geriausias, smagiausias įvykis jos gyvenime. Šitas miestas beveik viskuo skyrėsi nuo Pufinų salos. Kai kas sakytų, kad į bloga.

Tik ne Peidžė.

Frenkė raukėsi.

– Visos žinome, kad negaliu grįžti į Pufinų salą. Mane nulinčiuotų. Yra dalykų, kurių ilgiuosi, bet *visai* nepasiilgstu tų pikty žvilgsnių, kurių sulaukdavau mano motinai užmezgus dar vieną romaną su svetimu vyru, – ji nusibraukė nuo akių plaukus ir ištuštino skardinę. Nuo jos

sklido pyktis, susierzinimas ir liūdesys. Frenkė taip smarkiai sutraiškė tuščią skardinę, kad net krumpliai pabalo. – Bent jau Manhatane yra pora vyrų, su kuriais motina dar nesimylėjo. Tiesa, nuo vakar vienu mažiau.

– Vėl? – Peidžė pagaliau suprato, kodėl draugė tokia suirzusi. – Ji tau parašė?

– Tik kai iš keturiolikto karto pavyko prisikambinti, – Frenkė trūktelėjo pečiais. – Eve, klausei, kodėl ryte neturėjau apetito. Pasirodo, jam dvidešimt aštuoneri ir jis barškinosi kaip daržinės durys per vėtrą. Ji viską apibūdino taip išsamiai, kad netekau apetito, – abejingas balsas nepadėjo nuslėpti liūdesio ir Peidžė įsikibo Frenkei į parankę.

– Tai netruks.

– Aišku, kad netruks. Motinos santykiai niekada neužsitęsia. Bet kol susitikinės su tuo vyruku, spės iščiulpti jo turtus. Negailėkite jo. Jis kaltas tiek pat kiek ji. Kodėl vyrai nesugeba išlaikyti kelnių užtrauktuko užsegto? Kodėl jie niekada neatsisako?

– Daugybė vyrų atsisako, – Peidžė pagalvojo apie savo tėvus ir laimingą jų santuoką.

– Tik ne tie, kuriuos pakabina mano motina. Labiausiai bijau, kad kurią dieną sutiksiu vieną

jų renginyje. Galite įsivaizduoti? Gal man pasikeisti vardą?

- Tikrai su jais nesusidursi. Niujorkas - milijoninis miestas.

Eva įsikibo Frenkei į kitą ranką.

- Vieną dieną ji įsimylės ir visa tai pasibaigs.

- Prašyčiau! Net tu negali romantizuoti šitos padėties. Meilė čia niekuo dėta, - pareiškė Frenkė. - Vyrai - mano motinos darbas. Jos pajamų šaltinis. Ji vadovauja įmonei IVIPL - „Išsunk vyrus iki paskutinio lašo“.

Eva atsiduso.

- Ji turi problemų.

- Problemų? - Frenkė sustojo kaip įbesta. - Eve, mano motina jau prieš penkias stoteles išlipo iš problemų traukinio. Gal pasikalbėkime apie ką nors kita? Be reikalo užsiminiau. Garantotas būdas susigadinti nuotaiką visai dienai, be to, tai nieko naujo. Gyvenimas Niujorke turi daug pranašumų, bet vienas didžiausių - galimybė išvengti motinos.

Peidžė kokį milijoną kartą pagalvojo, kad su tėvais jai pasisekė. Tiesa, jie per daug nerimauja ir aplink ją šokinėja, o tai varo iš proto, bet, palyginti su Frenkės motina, jie nuostabiai normalūs.

- Gyvenimas Niujorke - geriausia, kas mums kada nors nutiko. Kaipgi mes išgyvendavome be prekybos centro „Bloomingtondale's“ ir kepyklos „Magnolia Bakery“²?

- Arba be Centrinio parko ančių, kurias galima lesinti, - ilgesingai ištarė Eva. - Tai mano mėgstamiausias užsiėmimas. Kiekvieną savaitgalį eidavome jų lankyti su močiute.

Frenkės žvilgsnis sušvelnėjo.

- Siaubingai jos ilgiesi, tiesa?

- Viskas gerai, - Evos šypsena priblėso. - Būna ir geresnių, ir prastesnių dienų. Prieš metus buvo sunkiau. Jai buvo devyniasdešimt treji, todėl negaliu skųstis, tiesa? Tiesiog keista, kad jos nebėra. Ji buvo vienintelis pastovus dalykas mano gyvenime. Neturiu nieko. Daugiau neturiu artimų žmonių.

- Turi mus, - pasakė Peidžė. - Mes - tavo šeima. Išsiruoškime kur nors šį savaitgalį. Gal apsipirkti? Galėtume nusiaubti kosmetikos skyrių prekybos centre „Saks Fifth Avenue“, o pas-kui nueitume pašokti....

---

² Niujorke veikiantis tinklas kepyklų, garsėjančių keksiukais.